

Conte: Qui ets tu?

Escrit per Maria Navarrete i Fa

Hi ha nits que somio força i no sé per què.

L'altra nit el somni era claríssim, en despertar-me era com si hagués viscut la història, la tenia fresca al cap i em vaig quedar molt satisfeta.

Vaig somiar que viatjava pel cel.

Volant observava com la meva habitació es feia petita, vaig perdre-la de vista i tot d'una estava veient la meva ciutat i marxava d'ella.

El meu país, el cel estrellat, la lluna... oh!... el mar... un mar immens i d'un blau marí intensíssim.

De sobte vaig tornar a terra i em vaig trobar rodejada de... fades!

Totes elles desprenien molta alegria i em van fer sentir molt bé!

Una se'm va acostar i em va preguntar... TU, QUI ETS?

- Soc... - i li vaig dir el meu nom.

- No, no et pregunto el teu nom... vull saber qui ets?

- Doncs...- i li vaig dir que vivia a...

- No! – va dir abans que jo pogués dir el nom de la meva ciutat

- No m'interessa saber on vius! Això no és important! Em pots dir qui ets?

- Jo, no ho sé, soc filla de...

- Mira que n'ets! No vull saber res de la teva família... vull saber qui ets tu!

- Soc una estudiant ...

- Ja hi tornem! No m'interessa el que estudies, ni si has aconseguit sentir-te orgullosa per alguna cosa. Et torno a repetir que vull saber qui ets tu!

Tanta pregunta va començar a atabalar-me una mica... què volia que li expliqués més?

No entenia res!

Les altres fades em miraven amb simpatia i semblava que es feien càrrec del meu patiment. Algú em va dir:

- No t'amoïnis... és més senzill del que creus!

Fent un esforç per trobar una resposta vaig dir:

- Soc genial cuinant i jugant a bàsquet!

La primera fada va esclatar en un riure molt divertit... no es reia de mi, reia de la meva insistència en definir-me de forma tan supèrflua.

Mira - em va dir- imagina per un moment que no vius on vius i que ara mateix te n'aniràs a viure al mig de l'Àfrica amb una tribu que encara viu en comunitat i que no té cap mena de relació amb el que tu coneixes com a civilització.

I de cop... com si les seves paraules fossin màgiques, estava jo allà, al mig de l'Àfrica, asseguda al terra, gairebé sense roba i amb un munt de criatures al voltant... Ostres... quins pits i quina panxa més gegant... Estic embarassada!!!
Jo que només tinc 15 anys!

I així, observant el que m'envoltava,... observant aquella nova vida, vaig tornar a escoltar:

- Ara... tu qui ets?
- Una dona embarassada?- vaig dir jo
- Caram que ets dura de pelar! Qui ets tu al marge del cos que t'ha tocat portar?

De sobte ho vaig veure tot clar i em vaig començar a veure en un munt de cossos diferents, envoltada de persones diferents, en espais de temps diferents.

Em vaig veure com un llenyataire treballant al mig de la muntanya amb d'altres companys i rient amb ells.

Em vaig veure com una petita noieta morta de fred, sense sabates, demanant almoïna davant d'una església però curiosament em vaig veure somrient.

També vaig veure'm en un gran vaixell que surava els oceans, cuinant amb una olla gegant, rient com un boig i cantant cançons... i així van anar passant davant meu un munt de personatges tots ells diferents...però jo sabia que tots i totes eren jo.

Ara em diràs qui ets tu realment?- vaig sentir que em preguntaven de nou.

Vaig somriure i li vaig contestar:

Jo soc alegre, optimista i positiva.

Soc treballadora i inquieta.

Soc pacient i humil.

Soc agraïda.

I em vaig despertar...

Per fi sé qui soc realment!